

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 780/2021
12.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца „Intergradnja COOP“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Душан Мијатовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство финансија, Управа царина, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 322/19 од 07.11.2019. године, у седници одржаној дана 12.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 322/19 од 07.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 813/14 од 05.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете исплати износ од 5.317.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2014. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 165.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 322/19 од 07.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и наведена првостепена пресуда потврђена.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а наводи ревизије не садрже конкретизацију учињене битне повреде на коју се паушално указује.

Према утврђеном чињеничном стању, овде тужилац је ангажовао привредно друштво „Petšped logistic“ ДОО Београд да за његове потребе обавља послове шпедиције и организације транспорта робе од стране ино партнера, због чега је ради наплате царинских рачуна и услуга, августа 2011. године уплатио новчана средства на рачун тог привредног друштва у износу од 5.657.000,00 динара. Међутим, тужиоцу је путем принудне наплате од стране Управе царина РС због неплаћених царинских рачуна заплењен износ од укупно 5.317.000,00 динара, обзиром да је „Petšped logistic“ ДОО само занемарљиви део од пренесених му средстава тужиоца, уплатио туженој дуговања на име царинских рачуна, па је остатак наплаћен од тужиоца принудним путем. Тужилац је крајем новембра 2011. године утврдио да није била у питању грешка, већ да је „Petšped logistic“ ДОО задржао средства која му је уплатио за уговорене послове, а није платио царину и ПДВ, након чега је против овог правног лица поднео кривичну пријаву у предмету Кт 3979/12. Решењем Привредног суда у Београду Ст бр. 127/13 од 29.11.2013. године отворен је стечајни поступак над „Petšped logistic“ ДОО, а тужилац је 13.02.2014. године поднео пријаву потраживања, али је Привредни суд у Београду решењем од 19.09.2014. године закључио поступак стечаја с обзиром да стечајни дужник нема имовину. Пленидба новчаних средстава са рачуна тужиоца у корист Управе царина реализована је 05.10. и 07.10.2011. године. Пошто је на име плаћања царинског дуга тужилац био уплатио новчана средства наведеном привредном друштву која су му принудно наплаћена од стране туженог у утуженом износу, захтевао је накнаду овог (утуженог) износа као накнаду штете која је за њега настала плаћањем истог дуга два пута.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је основан истакнути приговор тужене о застарелости тужиоцевог потраживања јер је протекао рок од три године од дана када је оштећеник дознао за штету и лице које је штету учинило на основу члана 376. Закона о облигационим односима (ЗОО). Закључујући да је тужилац сазнао за штету принудном наплатом од стране Управе царина 05. и 07.10.2011. године а тужбу у овој правној ствари је поднео дана 31.10.2014. године.

Уколико би се рок застарелости рачунао од закључења стечајног поступка над „Petšped logistic“ ДОО, у том случају би тужбени захтев био неоснован будући да је тужилац у конкретном случају дужник царинског дуга који је и у случају посредног заступања одговоран за царински дуг на основу члана 237. став 3. у вези члана 5. Царинског закона („Службени гласник РС“ бр. 18/2010, са изменама ... 113/2017). Тужени је поступао као орган који је законом овлашћен за наплату царинског дуга, односно за обезбеђење тог дуга када је царински дуг принудно наплатио од тужиоца као царинског дужника, поступајући у складу са одредбама цитираног закона, те зато нема незаконитог или неправилног рада органа тужене на основу члана 172. ЗОО који би био у узрочно-последичној вези са штетом коју је тужилац претрпео.

Другостепени суд је у побијаној пресуди прихватио изложено правно становиште првостепеног суда, уз додатну аргументацију да су тужилац и „Petšped logistic“ ДОО солидарни дужници на основу члана 250. Царинског закона, из чега следи да је надлежни царински орган имао право да наплати царински дуг од било ког солидарног дужника. При чему је дужник насталог дуга како декларант („Petšped logistic“ ДОО Београд) на основу члана 5. истог закона, тако и тужилац као лице за чији рачун је декларација поднета (члан 237. ставови 2. и 3. Царинског закона). Орган тужене овлашћен за наплату царинског дуга је законито поступао када је царински дуг принудно наплатио од тужиоца

као царинског дужника обзиром на то да „Petšped logistic“ ДОО кога је сам тужилац изабрао као посредног заступника, није измирио царински дуг за који му је тужилац уплатио новац.

Правилан је закључак нижестепених судова о застарелости тужиоцевог потраживања због протекла рока из члана 376. ЗОО у ситуацији када је тужилац сазнао за штету и учиниоца пленидбом новчаних средстава са његовог рачуна у корист Управе царина у дане 05. и 07.10.2011. године, због чега нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Код ове правилне оцене основаности истакнутог приговора застарелости тужиоцевог потраживања и оцене о постојању солидарне одговорности дужника и посредног заступника за царински дуг који настаје при увозу робе на основу члана 250. Царинског закона, без утицаја су ревидентови наводи о пропустима Управе царина да поступи на основу члана 255. у вези члана 99. Царинског закона јер га као дужника није обавестила о дугу, а у ситуацији када роба обухваћена декларацијом није требала да буде пуштена декларанту ако царински дуг није плаћен или обезбеђен.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу чланова 153. 154. и 162. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић